

AMÀLIA

Aquesta història comença en les portes d'un orfenat.

Un dia tocaren a l'orfenat. Quan obriren no hi havia ningú, excepte una cistelleta amb una xiqueta, una polsera en forma de flor i una targeta on ficava Amàlia. Des d'aquell moment la senyora Ariadna la cuidava i l'educava amb els altres xiquets.

A mesura que passava el temps la xiqueta anava creixent, quan va complir els cinc anys un parella jove l'adoptà. Arribaren a la casa, li l'ensenyaren tota. Amàlia estava un poc trista perquè els amics de l'orfenat no estaven allí, però molt contenta que l'hagueren adoptat. Nick i Carmen estaven ben emocionats perquè havien connectat molt bé amb Amàlia. Ells li proposaren anar a comprar roba i pintures per a pintar la seua habitació. Amàlia amb bots d'alegria digué que sí i Nick i Carmen s'alegraren molt. Després de fer les compres pintaren l'habitació, per tant Amàlia no podia dormir allí, així que a Nick se li va ocòrrer que podien agafar una tenda de campanya que tenien ells i fer com una acampada en el jardí i dormir tots junts allí. A Amàlia i Carmen els encantà la idea. A l'hora del sopar Carmen tragué una flor i li la donà a Amàlia com a regal ja que sabia que a Amàlia li encantaven les flors.

Pot ser que a vosaltres no vos sembla cap cosa; però, per a Amàlia, valia més que l'or.

Quan la tragué es ficà molt contenta, tant que la abraçà i quasi l'ofega. Al dia següent Nick i Carmen li decoraren la seua habitació i només entrar s'emocionà molt en vore-la. Les parets tenien flors i papallones, l'armari tenia una foto d'ells i un altra amb els seus amics de l'orfenat i, per últim, el seu llit era com una tenda de campanya. Nick i Carmen se n'anaren perquè s'instal·lara Amàlia, de primer posà la flor que li havien regalat al costat de la finestra. Es girà per a ordenar l'habitació, quan de sobte escoltà una veu que deia: Amàlia!, Amàlia! Es girà però no hi havia ningú i pensà que no l'havien cridat. Ella tota estranyada tornà a la seua habitació i de bellnou tornà a escoltar aquella veu tan angelical i notà que cada vegada que s'arribava a la flor l'escoltava més fort. Quan s'adonà la flor li estava parlant, es va esglaiar, però seguida es recuperà, es va il·lusionar perquè podia parlar amb ella per mitjà de la polsera.

Amàlia anà creixent i cada vegada parlava amb més flors i sigué molt feliç amb els seus pares.

***Flors per ací, flors per allà
aquesta història s'ha acabat.***